
IVAN ŠTRPKA

DVE V JEDNEJ

**priestor tu zostáva ale stráca zmysel
(ako minulosť, ktorá) závratne pomaly
odteká do očí tých kamenných zverov (bez času)
sediacich (iba v čírom priestore) :
meravo, takmer bez výrazu**

Foto © Oleg Pastier.

„Bez pátosu a ilúzií aj bez presných súradníc – toto je moja najstručnejšia situačná správa na dnes: všetci sme spolu v jednom kolumbovskom vajci. A každý sme tam nezastupiteľne za seba. Rachot a krik v ňom hovorí, že vývoj zárodku sa už začal. Časom sa čosi živé z neho vykľuje. Vták? Vtákojašter? Alebo plaz? Zatiaľ cestujeme búrlivým oceánom vnútra škrupiny. Plávame v nádeji aj v neistote zárodku. Jedno je však už v tejto chvíli isté: tí neznámi a ,iní domorodci, ktorých tak dychtivo túžime pri tom objaviť, sme určite my sami.“ Takto je definovaná Ivanom Štrpkom naša malá chvíľa v kolumbovom vajci. Vývoj pod škrupinou sa nezastavil. Básnik píše a prepisuje. Čítajme.

V knižnej edícii časopisu Fragment vydal: 25 básní (2003), Na samý okraj písania (2006), Pohybliví v pohyblivom (2007), Pohybliví nehoria (2009), Bebé: jedná kríza (2011).

Útržky (úteku)

1 /

Držím Ťa (pevne) za plece ľahké ako sneh. Niet prečo sa obzerať. Niet za čím. Ani kam (na hranici prudko dýchajúcich tvorov). Tlmená vlna neistoty na nervóznej križovatke nás ľahko lízla : cez matné sklo fľaše, z ktorej hltavo a rýchlo pijeme, aby duch (akejsi pochybnej a naliehavej správy) nestihol (zakričať ani) vystúpiť z nej von –

2/

– lepkavé temné stopy idú (stále) tesne ako zlodej za nami (už v inom svete, ktorý pre nás nemá žiadnu váhu). Ideme (za tým, čo je stále) pred nami. Zlodeji najčerstvejších hltov, dotykov a odkazov –

3/

– a dolu (pred nami) tušený Záliv splývajúci s nocou (ešte len načrtnutou ľahkým prílívom) pochmúrne vniká do mesta, tak celkom, až zaniká každý svetelný odraz na vode :

4/

: sledujem Tvoje spomalené krátke plavé vlasy
v hustnúcom tmavom vzduchu tesne predou mnou :

5/

ach, (nepoľahni obraznosti) neobzri sa,
všetko za nami odteká (tu v tme) neustále
do roztvorených prázdnych očí a tlám
kamenných zverov na priečeliach nejasných
temných budov so sálami bez ozveny,
uprostred aktu prijímania a odmietania
(tíšime naše chodidlá a)
mlčky roztvárame kolena :

6/

v tejto chvíli je to, čo je (v tejto chvíli)
(kdesi) pred (nami a) stále samo pred sebou :

7/

: tvoj nahý chrbát ešte svieti do tmy. Ponurá
izba je zaseknutá v riedkom tichu
lacných hotelov. Hasnúci výťah po milimetroch
klesá matným zrkadlom. Neviditeľná
studená voda pomaly tečie hore stenami.
Dvere, červené a úzke (ako krv na druhom prahu
noci) nás nepúšťajú von.